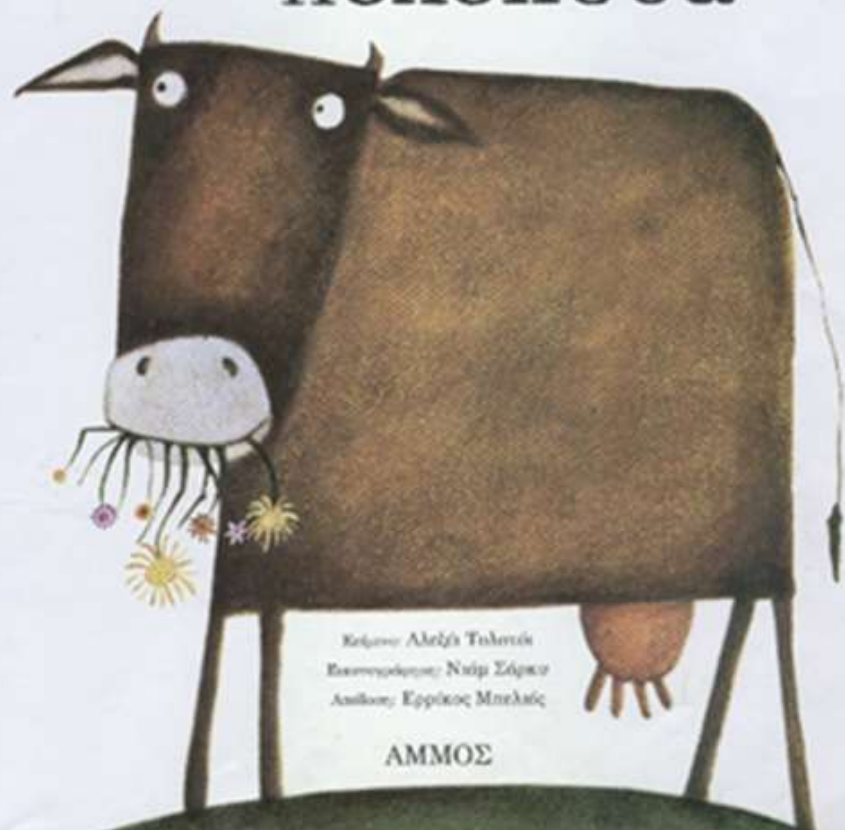

η
πελώρια
κολοκύθα

η
πελώρια
κολοκύθα

Κείμενο: Αλεξία Τσιλιτά
Εκπαιδεύτρια: Ντίρα Σόφη
Αντίστοιχο: Ερρίκος Μπελάς

ΑΜΜΟΣ

Τα παλιά
χρόνια
στη Ρωσία,
σ' ένα ετοιμόρροπο
αγροτόσημο
μ' ένα μεγάλο,
θεριεμένο
κήπο, ζούσαν
ο Ιβάν και
η Ναταλία.

Ο Ιβάν
και η Ναταλία
είχαν:

έξι επιπόλαια καναρίνια,

πέντε χαζές χήνες,

τέσσερις κουτσομπόλες κότες,

δύο τεμπέλικα γουρουνάκια

και μια αληθινή καφετιά αγελάδα.

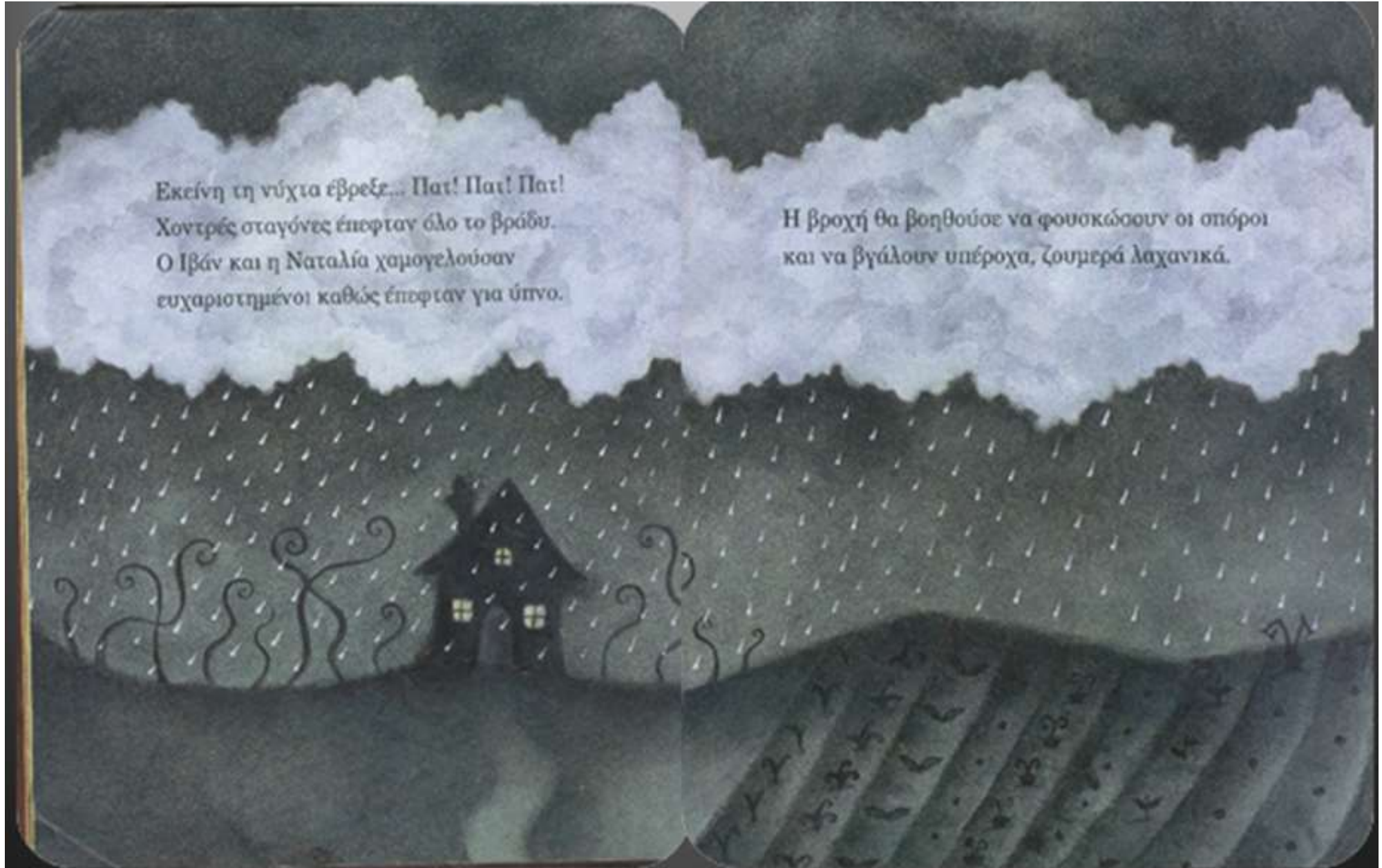
Ένα ωραίο πρωινό του Μάρτη,
η Ναταλία ανακάθισε στο κρεβάτι της,
ένιωσε τον γλυκό, ανοιξιάτικο αέρα
και είπε: «Είναι καιρός να φυτέψουμε
τα λαχανικά!»

Έτσι, η Ναταλία πήρε τον Ιβάν και
στρώθηκαν στη δουλειά!

Φυτέψανε μπιζέλια και καρότα
και πατάτες και φασόλια.
Τελευταίες φυτέψανε
τις κολοκύθες.

An illustration of a rainy night scene. In the center, a small, dark house with a chimney and three lit windows sits on a hill. To the left of the house are stylized, dark, swirling lines representing bushes or trees. To the right is a field with rows of small, dark plants. The sky is dark with large, white, fluffy clouds. Numerous white raindrops are falling across the entire scene. The overall mood is calm and cozy.

Εκείνη τη νύχτα έβρεξε... Πατ! Πατ! Πατ!
Χοντρές σταγόνες έπεφταν όλο το βράδυ.
Ο Ιβάν και η Ναταλία χαμογελούσαν
ευχαριστημένοι καθώς έπεφταν για ύπνο.

Η βροχή θα βοηθούσε να φουσκώσουν οι σπόροι
και να βγάλουν υπέροχα, ζουμερά λαχανικά.

Η άνοιξη πέρασε
και ο ήλιος
του καλοκαιρού
ωρίμασε τα λαχανικά.
Ο Ιβάν και η Ναταλία
μάζευαν τα καρότα
και τις πατάτες
και τα μπιζέλια
και τα φασόλια
και τις κολοκύθες.
Μόνο μια μεγάλη,
πολύ μεγάλη,
μεγάλη δηλαδή,

πελώρια

κολοκύθα
απόμεινε στην άκρη
του κήπου.

Μια
ωραία
Δευτέρα
του Σεπτεμβρη,
ο Ιβάν ανακάθισε
στο κρεβάτι του,
ένιωσε τον δροσερό,
φθινοπωρινό αέρα
και είπε:
«Είναι καιρός
να ξεριζώσουμε
εκείνη την κολοκύθα!»
Και βγήκε στον κήπο.

Ο Ιβάν τράβηξε και ξανατράβηξε
την κολοκύθα – σαν να ξερίζωνε δόντι!
Όμως, είχε χορέψει πολύ την Κυριακή,
στη γιορτή του χωριού, και ήτανε
πολύ κουρασμένος. Γι' αυτό, δεν
κατάφερε να ξεριζώσει την κολοκύθα.

Έτσι, ο Ιβάν πήγε και φώναξε
τη Ναταλία για να τον βοηθήσει.

Η Ναταλία αγκάλιασε τον Ιβάν
από τη μέση. Τράβηξαν και οι δύο
μαζί – σαν να ξεριζώνανε δόντι!
Όμως, η Ναταλία χειροκροτούσε
τον Ιβάν που χόρευε στη γιορτή
του χωριού και τα χέρια της ήταν
φοβερά κουρασμένα. Ούτε τώρα
ξεριζώθηκε η κολοκύθα!

Έτσι, η Ναταλία πήγε κι έφερε
την αλήθωρη, καφετιά αγελάδα
για να τους βοηθήσει.

Ο Ιβάν, η Ναταλία και η αγελάδα τράβηξαν
και ξανατράβηξαν – σαν να ξεριζώνανε δόντι!
Όμως η αγελάδα ήτανε πολύ αλλήθωρη και,
αντί να βλέπει μπροστά της, κοίταζε στο
δίπλανό χωράφι κάτι προβατάκια! Και πάλι
δεν ξεριζώθηκε η κολοκύθα!

Έτσι, η αγελάδα αλληθωρίζοντας
πάντα, πήγε κι έφερε τα δύο τεμπέλικα
γουρουνάκια για να τους βοηθήσουν.

Ο Ιβάν, η Ναταλία, η αλληθωρη καφετιά
αγελάδα και τα δύο τεμπέλικα γουρουνάκια
τράβηξαν και ξανατράβηξαν – σαν να
ξεριζώνανε δόντι! Όμως τα γουρουνάκια
ήτανε πολύ τεμπέλικα και ονειρευόντουσαν
την ξάπλα τους. Και πάλι δεν ξεριζώθηκε
η κολοκύθα!

Έτσι, το ένα γουρουνάκι που ήτανε
λιγότερο τεμπέλικο, πήγε κι έφερε
τις τρεις πονηρές γάτες για βοήθεια.

Ο Ιβάν, η Ναταλία,
η αλληθωρη καφετιά αγελάδα,
τα δύο τεμπέλικα γουρουνάκια
και οι τρεις πονηρές γάτες
τράβηξαν και ξανατράβηξαν
– σαν να ξεριζώνανε δόντι!
Όμως οι γάτες οι πονηρές
κοροϊδεύανε τους άλλους
κάνοντας πως τραβάνε.
Και πάλι δεν ξεριζώθηκε
η κολοκύθα!

Έτσι, η πιο πονηρή γάτα
σκέφτηκε να ζητήσει βοήθεια
και πήγε κι έφερε τις τέσσερις
κουτοομπόλες κότες.

Ο Ιβάν, η Ναταλία, η αλληθωρη
καφετιά αγελάδα, τα δύο γουρουνάκια,
οι τρεις πονηρές γάτες και οι τέσσερις
κουτσομπόλες κότες τράβηξαν και
ξαναιτράβηξαν – σαν να ξεριζώνανε
δόντι! Όμως οι κότες οι κουτσομπόλες,
αντί να τραβάνε, συζητάγανε μεταξύ
τους τα νέα απ' τη γιορτή του χωριού!
Και πάλι δεν ξεριζώθηκε η κολοκύθα!

Στενοχωρημένη, η μία από τις κότες
άφησε στη μέση το κουτσομπολιό
και πήγε να φέρει τις πέντε χαζές
χήντες για βοήθεια.

Ο Ιβάν, η Ναταλία, η αλλήθωρη καφετιά
αγελάδα, τα δύο τεμπέλικά γουρουνάκια,
οι τρεις πονηρές γάτες, οι τέσσερις κουτσομπόλες
κότες και οι πέντε χαζές χήνες τράβηξαν
και ξανατράβηξαν – σαν να ξεριζώνανε δόντι!
Όμως οι χήνες ήτανε τόσο χαζές που,
αντί να τραβάνε, σπρώχνανε!
Πώς να ξεριζωθεί λοιπόν η κολοκύθα;

Στο τέλος, μία από τις χήνες μάζεψε
όσο μυαλό είχε και πήγε κι έφερε
τα έξι επιπόλαια καναρίνια
για να βοηθήσουν.

Ο Ιβάν, η Ναταλία, η αλλήθωρη καφετιά
αγελάδα, τα δύο τερπέλικά γουρουνάκια,
οι τρεις πονηρές γάτες, οι τέσσερις
κουτοομπόλες κόιτες, οι πέντε χαζές χήνες

και τα έξι επιπόλαια καναρίνια τράβηξαν
και ξανατράβηξαν – σαν να ξεριζώνανε δόντι!
Αλλά τα καναρίνια ήτανε τόσο επιπόλαια
που τραβούσαν άλλο αριστερά κι άλλο δεξιά!

Πώς να ξεριζωθεί λοιπόν η κολοκύθα!

Ο Ιβάν ξύνη απορημένος το κεφάλι του.

Τότε, της Ναταλίας της ήρθε μια ιδέα.

Πήγε στην κουζίνα,
πήρε ένα κομμάτι τυρί
και το 'βαλε δίπλα
στην ποντικότρυπα.
Σε λίγο, ένα πεινασμένο
ποντικάκι ξεπρόβαλε
το κεφάλι του
από την τρύπα.
Η Ναταλία έπιασε
το πεινασμένο ποντικάκι
και το πήγε έξω
στον κήπο.

Ο Ιβάν, η Ναταλία, η αληθινή καφετιά
αγελάδα, τα δύο τεμπέλικα γουρουνάκια,
οι τρεις πονηρές γάτες, οι τέσσερις
κουτσομπόλες κότες, οι πέντε χαζές
χήνες, τα έξι επιπόλαια καναρίνια και
το πεινασμένο ποντικάκι τράβηξαν και
ξανατράβηξαν – σαν να ξεριζώνανε δόντι!

Όμως το πεινασμένο ποντικάκι ήτανε
πανεξυπνο και ήξερε ότι για να φάει
έπρεπε να δουλέψει!
Έτσι, έβαλε **όλη** τη δύναμή του και...

Πλοπ!

Η πελώρια κολοκύθα ξεριζώθηκε
και με μιας όλοι βρέθηκαν πεσμένοι
φαρδιοί-πλατιοί στο χώμα!

Τα καναρίνια είχαν πέσει πάνω στο ποντικάκι,
οι χήνες πάνω στα καναρίνια,
οι κότες πάνω στις χήνες,
οι γάτες πάνω στις κότες,
τα γουρουνάκια πάνω στις γάτες,
η αγελάδα είχε πέσει πάνω στα γουρουνάκια,
η Ναταλία πάνω στην αγελάδα και
ο Ιβάν πάνω στη Ναταλία!

Και μέινανε πολλή ώρα στο χώμα
οκασμένοι στα γέλια!

Εκείνο το βράδυ, η Ναταλία έφτιαξε μια
τεράστια κατσαρόλα με κολοκυθόσουπα,
κι όλοι έφαγαν όσο θέλανε κι όσο αντέχανε!
Όμως περισσότερο απ' όλους, έφαγε
το πεινασμένο ποντικάκι: το μόνο που
ήξερε πως για να χορτάσεις καλά
πρέπει να δουλέψεις καλά!

Το κλασικό κι αγαπημένο παραμύθι
που μάθαμε από τον Αλεξί Τολστόι,
η Πελώρια Καλοκαθα,
σε μία καινούρια, χορούμενη διασκευή,
με εξαιρετική εικονογράφηση
και μία μεγάλη έκκληση στο τέλος!

